

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za se leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristo-pne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvoje frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

K Gasteinskem sestanku.

— „Ruskij Kurjer“ pravi, da hoče Nemčija zvezati Rusiji roke in noge. Proti njej si je pridobila Avstrijo v Evropi, Kitaj in Anglijo pa v Aziji. Nemci hočejo prej ali slej izvesti svoj načrt, napasti Rusijo in prisvojiti si Moskvo. To pa ne bodo tako lahko šlo. Že nemško avstrijska zveza za to ni dovolj trdna, ker je protinaravna. Združili sta se nemška in po večini slovanska država. Tisočletno nasprotje mej Slovani in Nemci še ni prenehalo, kar kažejo iztiranja Poljakov. Tako zversko postopanje s slovanskimi Poljaki ne bo ostalo brez posledic. Tudi Poljaki morajo spoznati, kdo so njih prijatelji, kdo pa njih sovražniki. Prepričati se morajo, da je bil nemški svet od nekdanj in je še vedno smrtni sovražnik slovanstvu.

Ko se kaže resna nevarnost, morajo Slovani končati mejsebojne prepire ter ne smejo več misliti na bratomorske vojne, kakeršna je bila srbsko-bolgarska, ki je osramotila slovanstvo pred vsem svetom. Namesto vednih razporov pojaviti se mora vzajemnost mej Slovane. Ko bi Avstrija začela vojno proti Rusiji, zakrivila bi se sramotnega izdajstva proti 18 milijonom Slovanov, bivajočih v njenih deželah, kar pa ne bo prav rada storila.

Ali bi tudi ne bilo protinaravno, da bi se Slovani bojevali proti Rusiji, ki je žrtvovala toliko krvi za osvobodjenje balkanskih Slovanov, samo da ustrezajo barbarskeji politiki „krvi in železa“? Taka vojna bil bi še večji madež za slovanstvo, kakor je bila srbsko-bolgarska vojna, ter bi vsemu slovanstvu škodovala. Na razvalinah slovanskega sveta razvilo bi se nemško gospodstvo, ko bi vojna za Nemce tako ugodno izpala, kakor žele. Do tega pa ne bo prišlo, ako Slovani popuste vse mržnje mej seboj, kajti mogočnost Nemcev naslanja se na neslogo Slovanov. — „Russkija Vjedomosti“ trdijo, da je Nemčija le zato tako mogočna postala, ker je tirala strogo realno politiko, dočim je ruska politika bila idealna. Rusija se je preveč zanašala na hvaležnost Nemčije. Nemčija zagotovila si je pomoč Rusije proti napadom Francije, slepeč ruske diplomate, da s tem le branijo ohranjenje miru. Na drugej strani pa pod krinko ohranjenja miru spodriva ruski upliv na Balkanu.

„Novosti“ pravijo, da so se Rusi že davno privadili, s kako neverojetno brezozirnostjo nekatere evropske države delajo diplomatske spletke proti Rusiji, ob jednem jej zagotavljajoč svoje prijateljstvo. Tudi dobro vemo, kaj je namen tem spletkam.

Nemčija nas že dolgo straši z zvezami, samo da bi zakrila lastno slabost in nas odvrnila od zgovinske naloge. Mi take zavijače že poznamo, in se čudimo, da si iznadljivi duh Bismarckov ni kaj boljšega zmisli. Lahko bi se že preveril, da s takim strašenjem ne bo dosegel svojega namena. Treba bo, da Rusija naredi tej igri konec. Tudi Rusija si lahko pridobi zaveznikov in Bismarcka pobija z njegovim lastnim orožjem.

Veliki pevski zbor na Ptuji.

(Dalje in konec.)

Mešani zbor izzval je navdušeno ploskanje in živoklicanje in vsakdo bi bil zamaknjen še rad po slušal rajsko petje.

Zadnja točka pevskega vsporeda bil je dr. B. Ipavica „Kdo je mar?“ veliki moški zbor, pri katerem se besede teksta s krasno skladbo tako lepo ujemajo in proslavljajo slovanskega oratarja. Zbor ta, ki naj bi se zaradi izrednih svojih vrlin in lepot večkrat čita na programih slovenskih veselic, pel se je vseskozi izborno, samospev g. Puciharja bil je krasen, isto velja o dvospetu gg. Porekarja in Strgarja, skupni utis na poslušalce bil je pa tako mogočen, da je po končanem zboru vse začelo klicati: „Živio dr. Ipavic!“ in da ta klic ni ponehal, dokler se ni g. dr. B. Ipavic, vzdignjen na ramah krepkih mladeničev, za to presrčno ovacijo zahvalil.

Po končanem pevskem vsporedu nastopili so za dodatek še „Sokoli“. Bili so to gospodje: Benčan, Fink, Kališnik, Lipovšek, Majer, Medved, Mladič ml., Mulaček in Šeber. Njih predrznim vratolomuim pri vsem tem pa vseskozi elegantnim vajam na drogu, njih vztrajnosti in izvežbanosti divilo se je vse občinstvo in vse je bilo v tem soglasno, da je „Ljubljanski Sokol“ vso slavnost izredno povzdignil in se pri tej priliki posebno odlikoval, kakor po svojem številu, tako tudi po svoji izvrstni produkciji.

Z minoritskega vrta vrnilo se je občinstvo, na

čelu „Sokol“ z razvito zastavo, — zabranjen bil je samo uhod z razvito zastavo — zopet v Narodni dom, kjer se je vršila prosta veselica. Vojška godba svirala je jako marljivo in skoro večinoma slovanske skladbe, vmes pa se je čulo lepo petje Varaždinskih in Ljubljanskih pevcev, ter mnogobrojni govori. Vseh ne moremo navajati, ampak le imenitnejše: Dr. Vošnjak poudarja važnost dneva napil je Ptujskim rodoljubom in pevskemu društvu. I. Hribar, krasni slovanski domovini, T. Romih krasnemu ženskemu spolu, Nollu slogi Hrvatov in Slovencev. Gospa Svetkova, zahvaljuje se za gostoljubni vsprejem, pozdravlja Ptujске rodoljube v imenu Ljubljanskih Slovenk in jim kliče: „Na svidenje v Ljubljani!“ R. Pukl napil je slovenskemu kmetu, dr. Murko v krasnem govoru slovenski stolici, beli Ljubljani, ki se je ta dan tako sijajno skazala, dr. Stor spominu Božidara Rajča, I. Hribar, pevovodji dr. Grossu, slednji pevкам in pevcem itd.

S to prosto veselico se je vredno zaključil dan, od katerega smo si mnogo obetali, ki je pa vsa naša in drugih rodoljubov pričakovanja daleč prekoslil. Celokupnost Slovencev se je svečano pojavila, Ptujski Nemci so se v ta dan osvedočili, da so Slovenci v mestu sedaj še v manjini, da se pa opirajo v okraji in v deželi in v sosednih kronovinah, kakor tudi pri bratskem narodu hrvatskem, na ogromno večino, gg. Pisk in tutti quanti so v ta dan lahko spoznali, da smo Slovenci v političnem življenju pozni, a da smo mladi in čili in da ponosno lahko vskliknemo, kakor prvi kristijani: „Hesterni sumus et jam omnia vestra tenemus!“

Došli so naslednji telegrami:

Metlika. — Čitalnica.

Karlovec. — Društvo „Zora“.

Gradec. — Za poljsko društvo „Ognisko“: Marinovski, Balaban.

Celovec. — Vekoslav Legat.

Vrhnika. — Notar Komotar.

Vrhnika. — Vrhnikiški čvetospev: Marija Gruden, Amalija Komotar, Fr. Stojec, Toni Flis.

Ljubljana. — Za čitalniški moški zbor: Bleiweis-Trsteniški.

Ljubljana. — Pevsko društvo „Slavec“.

Zagreb. — Hrvatsko pjevačko društvo „Kolo“.

LISTEK.

Strogi sodnik.

(Iz madjarščine prosto poslovenil M. Č.)

Na Sedmograjskem bili so slabi časi, kdor je imel zdrave roke in noge, zapustil je domačijo, ter si veselo opasal meč, da se je udeležil onih obupnih a srčnih in hrabrih bojev, ki jednaci zgodovina še dozdaj ni imela.

Nikdo ni bil prisiljen, prostovoljno šel je vsak v boj in le tisti se je nesrečnega čutil, kdor je moral doma ostati in ni mogel deliti slave z onimi, ki so si jo priborili.

Spisi trdijo, da se je v onih časih pričela zlata doba stare Sedmograjske. Če pregledamo one prhele listke, na katerih so ti časi popisani in če potem položimo debelo knjigo na stran, urine se tudi nam ta misel in nehoti vzdihnemo: „O, kako lepi časi so morali to biti!“

Nahaja se toliko čudovitih in komaj verjetnih pravljic iz one dobe o njih, da se bralec pri nekaterih ne more dosti nasmijati, a druge so zopet

tako žalostne, da se nam mej branjem nehote oko solzi in srce neizrečene tuge napolni!

Jedno teh dogodovč hočem vam, ljubi bralci, tu popisati, sam ljubi Bog zna, kje sem jo čul — mogoče, da mi jo je stara babica doma pripovedovala, ki jo je morda tudi ona v svoji mladosti kje slišala . . .

I.

V šotorišči poleg ognjev ležijo hrabri, boja vajeni mladi vojaki. Bili so veseli in ni se jim videlo, da mislijo še na denašnje krvavo bitko in tako težko pridobljeno zmago, ki so si jo morali priboriti. Koliko krvi je tu preteklo, koliko hrabrih soborilcev manjkalo je mej njimi! . . . Včeraj še veseli, polni zmagovalne nade mej prijatelji, jih že pokriva danes mrzla zemlja; samo majhen križec od lipovega lesa stoji na mokri zemlji, kjer so v smrtnem boju obležali.

Stari general zdaj stopi mej mlade junake. Vsakdo se spominja še onega dne, ko je bil stari ta junak ranjen. Bila je najkrvavejša bitka, dva mlada hrabra sina obležala sta mu na bojišču, samo jeden mu je še ostal — najmlajši sin Lasko.

Ko vojaki opazijo starega vodjo, so bili tudi že vsi na nogah.

„Otroci!“ ogovori jih stari gospod, ko se je približal, „spavajte to noč le z jednim očesom, drugo ostane naj odprto; premagani sovražnik bo gotovo, — ako se mu posreči ureditev — zopet skušal še jedenkrat nas napasti. Lakko noč!“

Vojaki vležejo se zopet poleg ognjev in malo časa pozneje je bilo krog in krog vse tiho in mirno, samo straže so se čule; one so pazile za trudne tovariše, ki sladko spavajo tu na goli zemlji. General podal se je v svoj šotor. Za malo mizico se usede in pazljivo opazuje črtico na razprtem zemljevidu, s prstom sledi njenim ovinkom, da dospe do pravega prostorčka, ki ga je iskal. Tu mu nemirna roka obstoji, dolgo — dolgo ogleduje to pičico in zamišljeno podpre si glavo; gotovo moral je to zelo važen strateški kraj biti.

Njegov sin stotnik Lasko vstopi in javi:

„Oče, topovi so nastavljeni.“

„Rad bi jaz prepustil varstvo teh topov tvojemu nadzorstvu, Lasko, a ni mogoče, ti moraš še to uro odjahati in skusiti, da prideš sovražniku za hrbet.“

Ljubljana. — Čitalniški gosti: Geba, Zagorjan, Kuhar, Milavec, Novak, Pauker, Cesarić.

Ljubljana. — Šišenska čitalnica, nje pevke in pevci in zadržana deputacija.

Ljubljana. — Vinko Čamernik.

Ljubljana. — Odbor „Glasbene Matice“.

Karlovec. — „Zora“ (naznanja, da je vlada brzojavno zabranila potovanje društvu).

Velenje. — Ježovnik, Rotnik, Ivan Rotnik, Korun, Šalovec, Stropnik.

Velenje. — Skupni župani okraja Šoštanjskega.

Mozirje. — Dragotina Sarc, Marija Goričar.

Mozirje. — Lipold.

Podčetrtek. — Narodna čitalnica pri sv.

Petru pod sv. gorami.

Dunaj. — Za slovansko pevsko društvo dr. Lenoch.

Celje. — Miško.

Dunaj. — Dr. Ploj.

Špital na Koroškem. — Rodoljub oče Hrašovec.

Rudolfovo. — Dolenjsko pevsko društvo.

Rudolfovo. — Čitalnica Novomeška.

Varaždin. — Varaždinska „Vila“.

Žalec. — Doma zadržani Žalski rojaki.

Mozirje. — Matej Ivan in Fran Spende.

Mozirje. — Čitalnica Mozirska.

Brežice. — Lubec, Pirnat, Munda.

Postojina. — Dr. Šegula in Lavrencič.

Krakovo. — Andrej Jurtela.

Krško. — Krški pevci.

Konjice. — Ivan Čagran.

Mozirje. — Čitalnica v Gornjemgradu.

Šoštanj. — Rajster, Goričnik, Medved, Dvornik, Grebenšek, Vrhuik. (Jedno ime pokvarjeno.)

Zidanmost — Sever.

Mozirje. — Dolinar Josip Vivod.

Mozirje. — Dižaki gorenjogradskega okraja.

Laški trg. — Slovenke in rodoljubi Laškega trga.

Dunaj. — „Slovenija.“

Dunaj. — Albert Homan, Mantuani, Ponebšek, Schiffrer Zupanec.

Sevnica. — Za slavce ob Savi Tanšek.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. avgusta

Dalmatinski državni poslanci hočejo vladi izročiti spomenico, v kateri bodo navedene želje slovanskega prebivalstva v Dalmaciji. Ako vlada ne bode ugodno odgovorila na to spomenico, dalmatinski poslanci več ne pojdejo v državni zbor. Zahtevali bodo, da se omeji italijansčina pri državnih in avtonomnih oblastih v Dalmaciji. Ako bodo poslanci pokazali resno voljo, da ne pojdejo v zbor, bode gotovo grof Taaffe jim obljubil, da vse stori, kar želé v dejanji bode pa vlada storila manj ko bode mogla.

Sedanja vlada se prav nič ne ozira na želje Slovanov. Dobro jej je znano, da **Čehi** želé, da bi na bankovcih bili tudi češki napisi, pri pogajanju z Ogersko pa ni niti omenila te želje. Tako poroča „P. L.“, ki pravi, da ogerska vlada do sedaj po tem takem še priložnosti ni imela, zavrniti to češko teženje.

„Pripravljen sem!“

„Sin, pazi na to, kar ti bodem zdaj povedal. Ti moraš čez one gore za našim šotoriščem. Ko bodeš imel smerečje za hrbtom, podaš se v dolino, prebreds reko Maroš — saj vada zdaj ni globoka — in se moraš, dospelvi skozi oni klanec, sovražniku za hrbtom s tvojimi vojaki razprostreti. Velik ovinek in utrudljivo pot imaš — to je res — a biti mora, me li umeješ, Lasko?! — Za celi svet! Če bode sovražnik jutri miren, napadem ga jaz. Bodi na prvo znamenje pripravljen.“

„Nič me ne bode mudilo, da pridem o pravem času tja.“

„Pod svoje poveljstvo dobiš dva oddelka konjnikov, predrzne hrabre ljudi, moje najboljše vojake; oni grede tudi skozi peklenski ogenj, da je le njih vodja hraber. Ta bitka mora odločiti osodo naše preljube domovine.“

„Bodi miren oče, storil bodem svojo dolžnost. — A moj sluga mi je rekel, da so pisma došla...“

„Jedno je za tebe, Lasko. Če se ne motim, je pisava tvoje žene. Tam v mojem žepu je.“

Kapetan Lasko hitro odpre pismo. Pri vsaki vrstici se moški lepi obraz bolj otemni in ko ga je

„Vosische Zeitung“ misli, da je to velicega političnega in narodnega pomena, da se niti Monakovski niti Berolinski mestni zastop ne udeleži dvestoletnice osvobojenja Budimpešte od turškega izesa. **Ogri** so to zaslužili, ker so ovirali delovanje nemškega Schulvereina in ker zatirajo nemški element na Ogerskem. Ogri bi morali vedeti, da bi k zvezi držav še morali pridejati zvezo narodov. Z družimi besedami povedano, Nemci nečejo v Budimpešto, ker Ogri doma ne pusté širiti germanizacije in gospodovati Nemcem, kakor bi radi.

Vnanje države.

„Peterburgskija Vjedomosti“, pišoč o **Gasteinskem shodu**, pravijo, da je za Nemčijo jako ugodno, da je brez vsacega strela pridobila močnega zaveznika, kateri jej bode pomagal brzdati največjega sovražnika, Rusijo. Vselj, kadar so nastale kake zmešnjave na vzhodu, opominjala je prijazno Nemčija Ruse, da naj se ne spró z Avstrijo, ker bi potem se utegnulo razdreti nemško-avstrijsko prijateljstvo. Rusija je tudi slušala te opomine, kakor bi tisoč vezij vezalo Dunaj in Berolin, kakor da bi Rusi ne smeli ničesar reči na Dunaji, da ne bi čutili tudi v Berolinu. V resnici pa veže Avstrijo in Nemčijo samo to, da je prva mogočno orožje, s katerim Nemčija spodrija ruski upliv na vzhodu. Nemčija nema nikakih resnih interesov na Balkanu. Samo boji se, da se ne bi povejšala moč Rusije na Balkanu, ker bi potem Rusija sploh močnejša postala.

Armenci in Georginci na Kavkazu so jako nevoljni na **rusko** vlado, kakor se poroča iz Carigrada. Povod temu je, da oblastva urivajo rusčino v šole in mislijo Armence in Georgince tudi pobirati k vojakom. Ko se je v ta namen začelo ljudsko številjenje, se je narod začel upirati in vlada je za nekatere okraje proglasila obsedno stanje. To poročilo je najbrž pretirano. Mogoče je pa tudi, da angleški agitatorji ščuvajo narod. Od ruske strani o tem še ni nikakih poročil.

Turška vlada je prepovedala petindvajsetletnico grškega jezikoslovnega društva v Carigradu. Ta slavnost bila bi trajala deset dnij in k njej je bilo povabljenih mnogo tujih, zlasti nemških učejakov.

O atentatu na **turškega** velicega vezirja piše se „Politiki“ iz Carigrada, da je bil napadovalec Bolgar mohamedanskega izpovedanja. Leta 1878 je ubežal pred prihajajočimi Rusi iz Drinopolja, kjer je imel hišo, v Carigrad. Predno je odšel iz Drinopolja, izročil je hišo strijcu, da mu jo zopet da nazaj, ko odidejo Rusi. Strijcu njegov se je namreč bolje sporazumel s kristjani, kakor on, ki jih je jako sovražil. Ko se po odhodu Rusov vrne v Drinopolje, mu strijci ni hotel vrniti hiše. Začela se je pravda. Zgubil je pri vseh instancah, ker je strijcu podkupil sodnike. Kasacijsko sodišče je ovrгло njegovo pritožbo ničnosti, ker so se razsodbe nižjih instanc ujemale. Obrnil se je na bivšega velikega vezirja Sajd pašo, ki jo spoznal, da ima prav in ga bil pripravljen podpirati, da se pravda znova prične. Pa vse ni nič pomagalo. Revez imel je le nove stroške. O sedanjem vezirju je slišal, da je jako pravičen mož. Pritožil se je pri njem. Veliki vezir pa mu je odgovoril, da ne more nič storiti, ker je osem razsodbe proti njemu. Sedaj je začel obupavati, ker je prišel ob vse premoženje. Prosil je podpore, da bi si vsaj zopet napravil orodje, da bi nadaljeval svoje rokodelstvo, kajti po svojem stanu je urar. Ker mu nikdo ni hotel ničesar dati, sklenil je umoriti velikega vezirja. Ustrelil je štirikrat, pa velikega vezirja ni zadel.

Angleški konservativci že sami premišlujejo, kako bi vsaj deloma zadovoljili Irce. Poslednji izgredi so jih preverili, da tako dalje ne pojde. Lord Randolph Churchill izdelal je predloge za lokalno samoupravo, ne le za Irsko, ampak za vso državo.

prebral, zrló je oko na ljubo mu pisavo in žalostnega srca težko vzdihne.

„Postal si tako resen, Lasko, si li dobil žalostne novice?“

„Mene zadevajoče — res najžalostnejše. Moja Meta piše, da je zelo zbolela in pričakuje smrti. Roti me, da naj takoj, ko to pismo dobim, hitim k njej.“

Stari general mu le odgovori:

„Uboga, dobra žena!“

„Ko bi jo moral izgubiti — če mi umrje — ne da jo še jedenkrat vidim!“ vzklikne Lasko trepečim glasom.

„O ljubi oče! zakaj me usoda tako preganja! — V kratkem me oropa onih, katere najbolj ljubim in ki so mojemu srcu nad vsem najdražji!“

Kakor da ni čul besede svojega sina, zrl je stari oče molče na razprti zemljevid.

„Ko sem jo zadnjikrat objel,“ — nadaljuje Lasko — „s kako ljubeznipolnimi besedami se je poslovila, — živo se jih vsak dan spominjam! — In ko mi je meč opasala, je rekla: „Bog vojska naj te varuje, da ne oskruniš meča!““

„Bog je do zdaj molitev tvoje žene tudi vsiljal, Lasko!“

Po teh predlogih bodo Irce doma sami odločevali o mnogih zadevah, o katerih sedaj odločujejo centralna oblastva. Prav verjetno pa ni, da bi Churchillovi predlogi zadovoljili Irce. — Danes se začne pravo zasedanje angleškega parlamenta. Otvorilo se bode s prestolnim govorom.

Dopisi.

Iz Ribnice 15. avgusta. [Izv. dop.] Kakor ste že poročali, napovedal se je bil gosp. profesor Šuklje na danes v Ribnico, da pride polagat volilcem račun o svojem delovanju v pretečeni sesiji državnega zbora. Naznanil je bil svoj prihod volilcem v Ribnici in novica raznesla se je bila bliskoma v trgu in okolici. V napovedani dan okolu 6. ure popoldne zbrali so se njega volilci in nevolilci v gostilni g. Ant. Arko-ta; nekateri iz radovednosti, drugi v težkem pričakovanju, zvedeti, kakšen je ob svojem času toli hvaljeni, toli grajani gospod profesor, kaj bode govoril itd. Umevno torej, da so se bili zbrali skoro vsi posestniki, trgovci, c. kr. uradniki in tržani, ki imajo volilno pravico, potem precejšnjo število imenitnejših gospodov iz Kočevja, nekateri posestniki iz Ribniške doline in slednjič i drugi možje in osebe, tako, da je bilo vseh nad poldrugo sto poslušalcev.

G. Janez Podboj, po domače „Cene“, ustane in, kakor je običajno pri takih prilikah, otvori sejo s primernim ogovorom, predstavi g. državnega poslanca in na njega nasvet izvoli se jednoglasno g. Miroslav Logar, trgovec in posestnik — predsednikom. Potem začne gospod državni poslanec svoj govor. Tega v vsakem oziru za volilce in za Ribniško prebivalstvo jako važnega govora ne bode ponavljal, kajti slišali so ga že večinoma vsi njegovi volilci, drugi posneli so pak itak jedro njegovega delovanja iz raznih časopisov; omenjam le, da so njegovi poslušalci njegovim besedam z vedno večjo pozornostjo, simpatijo in z veseljem sledili, bolj in bolj prikupovala se jim je oseba gospoda govornika, vidno so jim ugajale njegove besede.

Po celo uro trajajočem govoru razkril je gospod poslanec delovanje svoje v preteklem zasedanju, razvil svoj program za bodočnost in nazadnje prosil volilce, naj mu razodenejo svoje želje in težnje.

G. Janez Podboj oglašil se in izraža naslednje želje in težnje: 1. Okrajni cesti Ljubljana-Ribnica-Kočevje in Ribnica-Rakek naj se vsprejmeta za deželni cesti in naj se vzdržujeta na deželne stroške; 2. cesta v Suho Krajino, katera je že več let trasovana, naj se izpelje in naredi; 3. dolenjska železnica naj se kmalu prične graditi; 4. naj se dovoli državna podpora za zboljšanje tukajšnjih rup; 5. naj se trg Ribnica povzdigne v mesto.

Z živim odobravanjem vsprejeli so se njegovi nasveti, s ploskanjem in glasnim priznavanjem pokazalo se je, da je vsem poslušalcem iz srca govoril. Ravno tako umestno in prav odgovoril je gospod poslanec na izražene želje in težnje, obetujoč in kazoč na sedanje razmere, tako, da je vsak izprevidel, kako resno misli na uresničenje navedenih toček.

Ker se nobeden drug za besedo ne oglašil, poprime gospod prvosednik besedo, zahvaljuje se go-

„Dragi oče! Če zgubim to drago srce, počilo bo tudi moje!“

Tiho vzdihne sivi oče:

„Moj ubogi — ubogi sin!“

II.

Ura še ni pretekla, odkar je dobil Lasko povelje, napotiti se proti sovražniku, ko je četa veselih konjnikov odrinila iz šotorišča in njim na čelu Lasko. Molče je jezdil poleg družega kapitana, kateri se je brez uspeha prizadeval razveseliti zamišljenega prijatelja, ki mu še besedice ni odgovoril.

Ko prijezdi četa do reke Maroš, opazijo jezdeca, ki je na urnem konji za njimi dirjal in pazljivo krog sebe zrl, a ko je četo zagledal, se jej urno približal. „Iz šotora pride, gotovo prinese kako povelje,“ reče Lasko drugemu kapitanu in zapove četi, ustaviti se, ter ga molče pričakujejo.

Kapetan Lasko, iznenaden spoznavši v bližajočem svojega slugo, ki ga je doma pri svoji bolelni ženi pustil, urno vpraša: „Kaj je novega Barabas?“

„Nujno pismo gospod kapetan!“

„Si bil v šotorišči?“

spodu državnemu poslancu na njegovem trudu in požrtvovalnosti, prosi ga i nadalje za interese naše doline potegovati se in gospodom volilcem predlaga, naj gospodu državnemu poslancu izreko jednoglasno zaupnica. S trikratnim „živio“ klici in z ustajanjem s sedežev storili so to vsi navzočni.

S tem sklenjen bil je oficijalni del shoda, pevci zapeli so potem nekatere slovenske pesni, nekovi razšli so se, drugi ostali so še pri kupi vina in se pomenkovali večinoma o današnjem shodu, katerega smeje volilci biti jednako veseli, kakor gospod poslanec.

A. L.

Z Razdrtega 16. avgusta. [Izv. dop.] Kakor je že bilo v „Slovenskem Narodu“ omenjeno, napravili smo bili 14. t. m. izlet na Nanos. Že na predvečer je nekaj gospej in gospodov sim došlo, da se tega izleta udeležijo. Zjutraj rano, še predno je zora zasvitala, je šestero gospej in gospodičen z jednim gospodom že odšlo. Ob 1/2 6. uri pričeli so se prvi pešci na Nanos pomikati, poslednji odrinili so ob šesti uri. Nebo je bilo s tankimi oblaki prepreženo, katere je zlatilo vzhajajoče solnce. To nam ni nič dobrega obetalo in dasi tudi se ni žarilo, znali smo vendar, da brez dežja ne bode dolgo, kar pa nas ni plašilo. Hoja bila je kaj prijazna, burjica je pihljala, oblaki so nam pa senco delali. Okolu 8. ure bili smo pešci že vsi pri cerkvi sv. Hieronima. Pod nami doli pomikalo se je počasi, po vozni poti, dvoje voz, pred vsakim 4 volov upreženih. To bila sta voza, na kojih so se dame vozile in pa hrana in pijača. Ko smo se, na tej prvi postaji, nekoliko ohladili, okrepčali smo se s pivom in kruhom. Potem krenili smo v „Lanišče“, kjer smo si izbrali prijazno dolinico za „hotel“. Tu je bilo treba skrbeti za žejna grla z izvrstnim Senožskim pivom. Dim in ogenj značila sta, da je tudi za kuhanje kosila vse potrebno prirejeno. Kmalu oglasili so se tudi pevci, katerih pesni so tako milo donele po tistem dolu. Potem začuje se godba, in odmah zavrtila se je mladina po mehki zeleni trati. Ko se je blizu dve uri rajalo, začuje se od nekaterih želja, da se še pred obedom ide na vrh na „Grnado“ in v hipu bilo je vse na nogah. Bil je pač krasen prizor, ko se je vesela družba, nad sedemdeset udov broječa, proti vrhu Nanosa, v različnih skupinah pomikala se. In ko je na Razdrtem zazvonilo poludne, stali in sedeli smo večinoma že vsi na „Grnadi“, kjer se je toli tisoč src radovalo na krasnem razgledu. Tu si je pač marsikdo i ta dan želel, da bi si napravili šotori — a ostalo je le pri brumnej želji. Na zapadu začuje se zamolkel grom, nad Krasom in Vipavo prikažejo se sivi oblaki v podobi velikanskih zastorov. Kljub vseh groznici bilo je to ipak slikovito, krasno. Zdaj pričel je ljut boj mej burjo in jugom. Od tega boja odvisna je bila naša osoda. Žal, jug je zinagal in na mah izročeni smo bili na milost in nemilost silnemu dežju, nekaj časa celo močni toči. Ubežali smo nazaj v hotel, kjer je bil obed. V kratkem pozabili smo prestane muke, ter bili deloma suhi in ogreti, in to vsled upliva ognjev in rujnega vinca. Pričelo se je z nova rajati, peti in plesati. A kmalu se nebo zopet stemni in pričelo je z nova deževati. Ker smo ve deli, da se kljub naši strpljivosti, ugodnega vre-

mena ni nadejati, pričeli smo polagoma zapuščati prijazni kraj ter odhajali smo domov. Dospevši pod mogočno sivo skalovje: Jurčičevo skalo, Lavričevo steno, Gurkov prelaz itd. postalo nam je nebo zopet milejše. Proti zapadu, po Furlaniji, Vipavi, Krasu, Istri in po morji odprl se nam je, kot odškodovanje za vse neprilike diven razgled, da smo bili kar očarani. Solnce hitelo je proti zatonu, proti svetlo pozlačenemu morju, mi pa naši prijazni vasi Razdrto, kjer smo v gostilni pri Hinkotu, okrepčavši se, marsikatero pošteno rekli.

Ker se je ta izlet na Nanos deloma ponesrečil, ter se ni tako ugodno izvršil, kakor se je bilo nadejati, mogoče je, da se še jeden izlet na Nanos še letos in to prav v kratkem napravi. Ako do tega pride, se bode to objavilo, ker dobro vemo, da bodo nekaterim s tem ustrezilo.

Vsem častitim gospodičinam in gospodom, ki so se zadnjega izleta udeležili, ter se, kljub neugodnemu vremenu tako vztrajno izkazali, izrekam iskreno zahvalo za to udeležitev. Nanos.

Iz Senožec 17. avgusta. [Izv. dop.] — „Prid' vrh planin, nižave sin!“ Ta klic zbral nas je v četrtek, 12. t. m. nad sedemdeset oseb različne starosti, raznih stanov, obojega spola k izletu na goro Nanos. Pot na Nanos je gotovo slabejša, kot Ljubljanske „Slonove ulice“, a nihče se ni pritoževal; vsaj nas bo Nanos, mislili smo, s prekrasnim razgledom obilno odškodoval za naš trud. — In res, Nanos je storil svojo dolžnost; vreme pa, ves teden prej in pozneje preugodno, kljubovalo nam je ta dan kar preveč, ker v največjem veselju motila nas je najpoprej obilna toča in tej sledeči dež nas je proti domu namakaje nas i po potu s svojo neprijetno mokroto. Nesreče ni bilo nobene; le ako je ta ali drugi tožil, da ga boli vrat, zob, itd., naj to le pripisuje svojej neznosti!

Nanos vidi se ti od strani peščen, kamenit; a njega vrhi osupnejo te z velikimi lepimi gozdi. In razgled, kakeršen so ti ponuja! Tu vidiš velik del Notranjske, del Goriške, Jadranskega morja in tužne Istre — tedaj mnogo sveta slovenskega. In ko si tako iz višave ogleduješ bratske pokrajine, pač se nehote povzdigne duh k Najvišjemu v goreči prošnji: Bog daj po priprošnji sv. apostolov Cirila in Metoda boljše bodočnost milemu narodu slovenskemu;

Najboljšo srečo svojemu narodu želeli mora vsak in, kar možno, v to tudi delati. In kedaj se je ponujala lepša prilika, storiti kaj za narod, kot ravno zdaj, ko je ustanovljena družba sv. Cirila in Metoda? — Da kdor ni ud katere podružnice Ciril-Metodove in se imenuje Slovenca, ta dela nečast prelepemu imenu in ga ni vreden — Kako je pač bolešno, ko mora zavedni celo zavednega nagovarjati k pristopu v to družbo! Ali ni že sramotno, da se vsak koj sam ne oglasi za sprejem? — Ako smo pa prisiljeni obsojevati mlačne roake, kaj pa hočemo storiti z onimi, ki nam nalašč nasprotujejo? Naj navedem izgled. Neki gospod, kojemu bi bila posebno dolžnost podpirati omenjeno društvo, se je za letos sicer upisal in tudi plačal letnino. Ali veliko je pa govoril proti temu društvu! — Kako naj so vse to ujema? — Imena ne objavim; ako pa ne bo molčal, ga bo potreba že bolj natanko osvetiti. — Nekateri rojaki so zopet egoistični, da se člo-

veku gabi. Evo dokaz. Trije gospodje so našej podružnici pristopili kot udje, ko pa je bilo treba plačati tisti forint, so se umaknili. Prvi z letnimi tisoč forinti pravi, da je berač, da nima denarja; drugi neče biti ud; tretji ne zasluži ničesar, kako naj bi kaj plačal? — In to so narodnjaki, zavedni, omikani, značajni rodoljubi?! — Zadosti! Objavil sem to z namenom, naj bi se omenjeni poboljšali in mesto contra, naj bi delali za našo sveto reč slovensko.

Domače stvari.

— (Volilni shod) skliče kanonik Gregorec 22. t. m. popoldne ob 3. uri v Narodnem domu na Ptuj za veliki Ptujski okraj ter vabi na obilno udeležitev.

— (Umrli) je g. Fran Polc, kaplan v Šmarinji pri Jelšah v 63. letu svoje dobe. Naj v miru počiva!

— (Doktorjem medicine) bil je dne 14. t. m. v Berlinu promoviran Julij Gnezda, rodod iz Zagreba, sin znanega našega rojaka in trgovca v Zagrebu g. Antona Gnezde. Mladi doktor, ki se je par let tudi na gimnaziji v Ljubljani šolal, namenjen je v London, iz Londona pa v Indijo.

— (Z Vrhnike) se nam piše dne 18. t. m. Pri novi maši gosp. Jos. Stržinarja nabrale so rodoljubne gospodične za „Narodni dom“ 25 gl 42 kr., za kar se onim, ki so kaj dali, in gospicam, ki so nabirale zahvala izreka. Z veseljem beležimo blago dejanje Vrhniških domorodkinj, obzrlujemo pa, da je Vrhnika doslej jedina, in da se doslej jednaka prilika še nikdar ni uporabila v isti namen.

— (Z Vrhnike.) Igralno oboje Ljubljanskega dramatičnega društva predstavljalo je v nedeljo 15. t. m. v našej čitalnici na korist dramatičnemu društvu igro „Zmešnjava na zmešnjavo“ z jako ugodnim uspehom. Občinstvo, katerega je bilo prav mnogo, odlikovalo je igralce, kakor tudi petje čitalniškega mešanega zbora z živahnim ploskanjem. Omeniti moramo, da je ta večer posebno lepo naslikala značaj svoje uloge gospodična Giz. Nigrinova, Gvozdenka. Predstavi sledil je ples, ki je trajal pozno v noč. Na svidenje!

— (Strela) udarila je včeraj in zažgala kolarnico na Ljubljanskem barji. Požarna bramba je ogenj pogasila.

— (Deželna vlada kranska) potrdila je ravnokar pravila podpornega društva, ki ga je osnoval učiteljski zbor državne gimnazije v Kranji v korist revnim učencem dotičnega zavoda. Na ta način zadostilo se je nujni potrebi in hkratu odstranil jeden glavnih vzrokov, ki je doslej vabil gorenjske dijake na itak že prenapolnjeno gimnazijo Ljubljansko. Ker je razen nekaterih korporacij tudi meščanstvo Kranjskega mesta obljubilo krepko pospeševati omenjeno društvo, podpirali se bodo odsihdob revni učenci tudi v Kranji ne manj kakor v Ljubljani z denarjem ter preskrbljevali s potrebnimi šolskimi knjigami, obleko, prsto hrano itd. Nadejati se je torej, da odslej Gorenjci ne bodo več tako vrel na Ljubljansko gimnazijo, kjer jih morejo zaradi obstoječe ministerske naredbe itak le pogojno vsprejemati, ampak da se bodo v obilnem številu upisavali v Kranjsko gimnazijo, uvažajoč z jedne strani, da prenapolnjeni razredi, kakeršni so na Ljubljanski gimnaziji, ne pospešujejo niti pouka niti napredka učencev, z druge strani pa tudi to, da se mora Kranjska nižja gimnazija, katero ohranitev nalaga že zdaj mestu Kranjskemu vsako leto občutljive žrtve, obdržati in, ako Bog da, razširiti v višjo gimnazijo le, če se število učencev izdatno pomnoži.

— (Na Bledu) bode v nedeljo 22. t. m. veselica v proslavo rojstnega dne presvetlega cesarja. Program: ob 1/2 3. uri popoldne šetalni koncert v Luizinji kopeli. Ob 1/2 5. uri tombola v hotelu Mallnerjevem. Ob 8. uri zvečer razsvetljava in vožnja po jezeru s sodelovanjem vojaške godbe domačega pešpolka št. 17. Ob 10. uri zvečer plesni venček pri Mallnerji. Čisti dohodek namenjen je fondu za olepšavanje Bleda.

— (Na Dunaji) je na predvečer cesarjevega rojstnega dne Josip Pircher iz Cmureka na Štajerskem na vnanji strani ob strelododu splezal na vrh sv. Štefana zvonika ter ondi privezal črnoljasto zastavo. Okolu 11 1/2 ure napravil se je na vratolomni pot, ob 2. uri po polu noči bil je pa že zopet nazaj, torej je vsega vkupe potreboval 2 1/2 ure. Če se pomisli, da je sv. Štefana zvonik 1378

„Da, bil sem, a samo jeden trenotek, povedali so mi tam, na katero stran ste odjezdili, ter sem, ne da bi bil z gospodom generalom kaj govoril, takoj za vami odrinil.“

Pismo, ki ga je pisala tuja roka, naznanja Laski, da njegova žena umira in njena zadnja želja je, ga še jedenkrat na srce pritisniti.

„Izgubljen sem!“ vsklikne žalostnim glasom Lasko.

„Kaj hočeš početi?“ vpraša ga prijatelj.

„Jaz ne vem? — o moj Bog!“

„Lasko, veruj mi, da tudi jaz bridko žalost tvojega srca sočutim, kako rad bi ti pomagal! — Čuj prijatelj! — Prepusti meni vodstvo konjikov in hiti k tvoji umirajoči ženi.“

„Nemogoče!“

„Ti mi ne zaupaš?!“

„In ko bi imel največje zaupanje do tebe, vendar ne smem zapustiti svojega mi določenega vodstva.“

„Celo noč imaš časa; če takoj odjezdiš, vidiš lahko še jedenkrat tvojo ženo in si še prej, ko se bitka prične, zopet tukaj.“

„Bledega obraza premišljuje Lasko, hud duševni boj mu prsi dviga.

„Ne primišljuj dolgo Lasko, čas hiti, pomiri se in prepusti svoje dolžnosti prijatelju, ki je pripravljn vse za tebe žrtvovati.“

„Hvala, srčna hvala prijatelj! Da iti hočem, moram jo še jedenkrat videti, predno umrje!“

„Izroči mi tvoja povelja.“

„Tukaj so prijatelj? do jutri zjutraj sem zopet nazaj.“

Barabas! najboljša konja za naju.“

Ostali vojaki zrejo za poveljnikom, ki ga je zvesta žival, kakor da bi vedela zakaj, njim hitro odnesla.

Spozabil se je vojak, kaj mu je bilo še življenje? — Za njega ni imelo nič več vrednosti, a na več še nego na to, pozabil je tudi na čast! samo da je še jedenkrat svojo preljubo ženo videl...

Dospel je v zadnjem trenutku.

Ko umirajoča svojega neizrečeno ljubljeneža moža zagleda, oblijeje jej vroče solze blede lice, rada bi še govorila, a — prepozno...

Še jedenkrat mu stisne roko, jeden poljubek še, in — drage oči zapro se za večno.

Ubogi vojak!... Ubogi soprog!

(Dalje prih.)

metra (432 čevljev 6 palcev) visok, in da je to plezanje kakor težavno tako tudi predrzno, moramo se čuditi pogumu in žilavosti imenovanega moža.

— (Uradno izvestje o koleroi:) Od polnoči 17. t. m. do polnoči 18. t. m. v Trstu 14 oseb za kolero zbolelo. Doslej za kolero zbolelo 295, ozdravelo 58, umrlo 179. — Z dežele se naznanjajo novi slučaj: V Plaminu 2, v Jelšaaah 1 (sumen), v Črvinjanu 1 (sumen), v Izoli 12. — V Travniku pri Loškem potoku doslej Janez Mikulič, Blaž Jeraj in Elizabeta Mikulič za kolero umrli. 78 letni Fran Tanko pa je ozdravel. — Deželna vlada kranjska poklicala je dr. M. Gruberja, profesorja higijene na Graškem vseučilišču v Ljubljano v namen bakterioloških preiskav.

— (Nova podružnica c. kr. kmetijske družbe s sedežem v Logatci) se ima ustanoviti. Zarad tega sklican je shod kmetovalcev na prihodnjo nedeljo, to je na 22. t. m. popoldne. Pri shodu, kateri bode ob 4. uri v šolskem poslopi v Dolenjem Logatci, zastopal bode c. kr. kmetijsko družbo gospod tajnik Gustav Pirc. Gospodarje Logaškega okraja opozarjamo na ta shod.

— (Ustanovitev zadrug v logaškem davčnem okraju.) Dne 5. in 6. t. m. zborovali sta za davčni okraj Logaški ustanovljeni obrtniški zadrugi. Pri tem zboru sklenila so se zadruga pravila, izvolilo se zadrugo načelnništvo in določile se zadrugne doklade za 1886. leto. V zadrugo načelnništvo sta bila izvoljena: 1. iz zadrug gostilničarjev, mesarjev, klavcev drobnice, trgovcev in prostih obrtov Josip Smole, gostilničar in lesotržec v Dolenjem Logatci; 2. iz zadrug rokodelskih in dopuščanih obrtov (izimši gostilničarje in mesarje) Fran Verbič, krojač v Gorenjem Logatci.

— („Javor“) priobčil je v svojej 30. številki pesen z napisom „Grehota.“ O tej pesni se trdi, da jo je bajje zložil črnogorski knez Nikola in v Belemgradu je bajje dotična številka „Javora“ šla iz roke v roko, češ, da pesen ne meri na nikogar drugega, nego na kralja Milana. Ne znamo, je li pesen res zložil črnogorski knez, ali je ta vest le proizvod časnikarske reklame, a ker je pesen sama dobra, dovtipna, zato jej bodi mesta tudi v našem listu. Pesen slove:

„Grehota je, da porfira
Na ramena rdja haba; —
Soko ljudski za ljude je,
Ali nikad, nikad žaba.

Grehota je b'jeloj vili,
Sto ne vidi uz sto luča
I pušta se kukavici,
Da joj sjajni pas raspuča.

Grehota je pustit' gubu,
Da u zdravi tor ulježe;
Mnogo znači stan junački,
Kad ga bratska sloga veže.

Grehota je, da se bruke
Na prestolu sjajnom bruče;
Drug Ezopov toljagom se,
Ali nikad žezlom tuče.

Grehota je narodima,
Da za cara zeca care:
Ah, pri zecu prosto imat'
Za vladara i magare!“

— (Razpisano) je mesto 4. učitelja na četverorazrednici v Črnomlju. Plača 400 gld. Prošnje do 10. septembra t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Trst 18. avgusta. Tukaj v zadnjih 24 urah 23 oseb za kolero zbolelo, 6 umrlo.

London 18. avgusta. „Times“ dobile so vest iz Pariza, da predsednik Jules Grevy resno misli odstopiti.

Razne vesti.

* (Blizu Ulcinj) našli so močne premogove sklade, ki so lahko pristopni. Premog je bajje izvrsten.

* (Časopisi v Ameriki.) Leta 1776 je bilo v Ameriki samo 37 časopisov, sedaj jih pa izhaja 14.160, mej njimi jih je 7, ki so že 1776 leta izhajali. V Ameriki ima vsaka stranka ali frakcija vsaka vetva obrta svoj list. Kakih 700 listov bavi se z verskimi zadevami, 6 s čebelarstvom, 13 z gojitvijo domačih ptic, 18 z zdravilstvom, 9 s fotografijo, 2 lista se bavita samo z interesi nabirateljev poštinih mark, 1 pa samo s plesnimi zadevami. Vinski prodajalci imajo 8 listov, 3 listov se izključljivo poteguje za žensko volilno pravo, trije listi se bavijo z gastronomijo. Največ listov izhaja v angleščini. Poleg teh pa izhajajo listi v francoščini, češčini, poljščini, ruščini, nemščini, švedščini, finščini, evrejščini, kitajščini itd.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Zahvala.

Povodom rojstnega dne Nj. ces. in kr. apost. lškega Veličastva mi je preblagorodni gospod ces. kr. deželni predsednik Andrej baron Winkler izročiti dal dve sto goldinarjev, od katerih je 100 gld. namenjenih Ljubljanskim ubožčekom, po 25 gld. pa tukajšnji cesarice Elizabete bolnici za otroke, varovalnici malih otrok, deškemu sirotišču in dekliskemu, pod vodstvom gosp. grofice Sofije Auerspergove stojičemu sirotišču.

Izročujoč te zneske njihovemu blagemu namenu, potom javnosti izrekam najudanejšo zahvalo za patrijotično darilo, naklonjeno ubožčekom stolnega našega mesta.

V Ljubljani, v 17. dan avgusta 1886.

Župan: Grasselli.

Zahvala.

Povodom prevzvišenega rojstnega dne Nj. Veličastva presvetlega našega cesarja in kralja mi je visokorodni gosp. deželni glavar na Kranjskem, Gustav grof Thurn-Valsassina, izročiti dal petdeset goldinarjev za tukajšnji mestni ubožni sklad.

Usojam si to velikodušno darilo javno oznanjati z izrazom najiskrenejše zahvale.

V Ljubljani, v 17. dan avgusta 1886.

Župan: Grasselli.

Tujci:

18. avgusta.

Pri **stanju**: Kulka z Dunaja. — Stanzel iz Trnovoga. — Čakavič iz Karlovca. — Löwy z Dunaja — Zenkovič iz Trsta.

Pri **vestih**: Reich z Dunaja. — Blumenschein, Derwald, Strahuljak, Rihtarič, Schwarz, Markovič iz Zagreba. — Moschel z Dunaja. — Malle iz Reke. — Auböck iz Gradača.

Pri **cesarji avstrijskem**: Beganski iz Celja. — Kožuh iz Gorice.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Neb.	Mokrina v mm.
18. avg.	7. zjutraj	731.96 mm.	17.6° C	sl. szh.	obl.	34.20 mm.
	2. pop.	734.74 mm.	16.6° C	z. jz.	dež.	
	9. zvečer	734.84 mm.	14.2° C	brezv.	obl.	dežja.
Srednja temperatura 16.1°, za 2.8° pod normalom.						

Dunajska borza

dné 19. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85 gld. 65 kr.
Srebrna renta	86 „ 55 „
Zlata renta	121 „ 40 „
5% marcna renta	102 „ 40 „
Akcije narodne banke	864 „ „
Kreditne akcije	281 „ 60 „
London	125 „ 95 „
Srebro	— „ „
Napol.	9 „ 99 1/2 „
C. kr. cekini	5 „ 92 „
Nemške marke	61 „ 70 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 132 „
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 169 „ 50 „
Ogrska zlata renta 4%	108 „ 70 „
Ogrska papirna renta 5%	95 „ 35 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105 „ 50 „
Dunava r. g. srečke 5%	100 gld. 119 „ 75 „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125 „ — „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	— „ — „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. želez. ce	99 „ — „
Kreditne srečke	100 g. 179 „ 75 „
Rudolfove srečke	10 „ 20 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 112 „ 90 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	197 „ 25 „

FRAN CHRISTOPH-ov (589-2)
svetli lak za tla
je brez duha, se hitro suši in dolgo traje.
Zaradi teh **praktičnih lastnosti** in jednostavnega rabljenja se posebno priporoča, kdor hoče **sam lakirati** tla. — Sobe se v dveh urah zopet lahko rabijo. — Dobiva se v različenih barvah (prav kakor oljnate barve) in brezbarven (ki daje samo svit). — **Uzorci lakiranja in navod rabi dobé se v vseh zalogah.**
V Ljubljani se dobiva pri **FRAN CHRISTOPH, izumitelj in jedini izdelovatelj pristnega svetlega laka za tla, PRAGA & BEROLIN.**
Iv. Luckmann-u.

Vožni red Rudolfove železnice, veljaven od 1. junija 1886.

Terbiž-Ljubljana				Ljubljana-Terbiž			
Postaje		Osobni vlaki		Postaje		Osobni vlaki	
		1. 2. 3. razred	1. 2. 3. razred			1. 2. 3. razred	1. 2. 3. razred
Terbiž	odh.	zjutraj 7.28	zvečer 6.20	Ljubljana, juž. žel.	odh.	zjutraj 6.40	zvečer 6.25
Rateče-Bela Peč	„	7.44	6.36	Ljubljana, Rud. žel.	„	6.44	11.45
Kranjska Gora	„	7.57	6.49	Vižmarje	„	6.53	11.55
Dovje	„	8.22	7.14	Medvode	„	7.04	12.07
Jesenice	„	8.41	7.34	Loka	„	7.17	12.21
Javornik	„	8.47	7.40	Kranj	„	7.31	12.38
Lesce-Bled	„	9.06	8.04	Podnart-Kropa	„	7.48	12.56
Radovljica (m. p.)	„	9.12	8.11	Radovljica (m. p.)	„	8.05	1.14
Podnart-Kropa	„	9.29	8.35	Lesce-Bled	„	8.12	1.24
Kranj	„	9.45	8.55	Javornik	„	8.29	1.46
Loka	„	9.59	9.13	Jesenice	„	8.39	1.57
Medvode	„	10.12	9.28	Dovje	„	8.56	2.18
Vižmarje	„	10.23	9.41	Kranjska Gora	„	9.21	2.48
Ljubljana, Rud. žel.	prih.	10.31	9.50	Rateče-Bela Peč	„	9.37	3.03
Ljubljana, juž. žel.	„	10.35	9.55	Terbiž	prih.	9.55	3.20
	dopoludne		zvečer			dopoludne	popoludne
			zjutraj				zvečer.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.